SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová

Noc v poušti

HARLEQUIN

Andie Brocková

NOC V POUŠTI

Překlad

Augustin Přetáhlo

Milá čtenářko,

uvažoval jsem o jednom archetypu, který je docela často používán autorkami našich příběhů. Mužům-hrdinům je dovoleno všechno (například před tím, než potkají tu „pravou“, střídat partnerky na jednu noc jako ponožky), ženám je toho povoleno málo, skoro nic.

A docela mě pobavilo, jak nádherně tenhle problém vypíchli už staří Římané – pardon, dokonce už před nimi Řekové. V Odysseji, *tom slavném bestselleru z doby bronzové, Homér popisuje, jak k nymfě Kalypsó (což je mimochodem také bohyně) přichází posel bohů s požadavkem, aby propustila Odyssea, kterého si tam drží už sedm roků, protože se jí to s ním zkrátka líbí. A nymfa si hořce stěžuje. Že když se bohům-mužům zalíbí nějaká smrtelnice (zvlášť Zeus tím byl pověstný), prostě si s ní užívají. A ostatním bohům je po tom houby. Ale když se bohyně rozhodne si stejně tak užívat se smrtelníkem, hned je oheň… na Olympu. A bohyni nezbude než „sklapnout kufry“. Protože hodnotou ženy je nevinnost a cudnost.*

Nevím jak Vám, ale mně to přijde docela pokrytecké. A o to radši mám ty hrdinky, které si dokáží stát za svým a v tom světě jenom pro muže si své místo najít!

Téma se objevuje hned v několika příbězích, které Vám tenhle měsíc přináším, nebudu ale zastírat, že k napsání těchto řádků mě přivedlo jméno hlavního hrdiny příběhu Pro svobodu cokoliv – *Ares (což byl řecký bůh) – a jeho vyvolené Odessy (jejíž jméno určitě ne náhodou připomíná Odysseu).*

A když jsem už připomněl Odysseu, mám takovou perličku: Setkání Elsebet s Danilem na pláži v povídce Muž, který přišel z moře *je prakticky úplně stejné jako setkání Odyssea s princeznou Nausikáaou (fakt se to tak skloňuje!) na pobřeží ostrova Fajáků. Což mně umožňuje parafrázovat text jedné slavné české písně: Čtěte Homéra, tam to všechno je!*

S láskou
Váš Harlequin

Andie Brocková

NOC V POUŠTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Wedding Contract

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Noc v poušti, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3263-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3264-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3265-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nadia doufala, že nejde pozdě. Když se blížila k bráně paláce, spatřila z jeho útrob vycházet skupinky mladých žen v dlouhých průsvitných šatech a ozdobené spoustou třpytivých šperků. V závanech větru, jenž volné záhyby šatů rozmarně nabíral, vypadaly jako houf třepetajících se barevných motýlů.

Věděla, co jsou zač. Nejkrásnější ženy království, kandidátky na členky harému, které se přišly představit nově korunovanému šejkovi Zajedovi Al Afzalovi. A zřejmě neúspěšné, jelikož byly na odchodu. *Že by snad ani jedna z nich nevyhověla náročnému šejkovu vkusu?* pomyslela si. Podle výrazu strážců, vyprovázejících ženy přísným pohledem, se zdálo, že se přihodilo něco nedobrého.

Vzala to jako varování, že se bude muset víc snažit. Přitiskla si povlávající záhyby pevně k tělu, sklonila co nejvíc hlavu a vplula do zástupu zklamaných konkurentek, mířících opačným směrem. Ukryta mezi nimi se prodrala až ke dvoukřídlým vchodovým dveřím, hlídaných po obou stranách vysokými strážci.

Využila momentu, že zraky mužů poutala přehlídka vnadných ženských křivek, a jako šílená proběhla kolem nich dovnitř. Běžela divoce dál širokou chodbou, aniž by vnímala skřípot svých sandálů na mramorové podlaze a chřestění náramků a řetízků na těžkém opasku. Když před sebou uviděla otevřené dveře, bez váhání do nich vběhla. V hlavě neměla

nic jiného než to, že ji nesmějí zastavit, že musí šejka Zajeda vidět stůj co stůj.

Během pár vteřin se ocitla uprostřed obrovské zdobené místnosti, na jejímž konci byl stupínek a na něm pozlacený trůn. Když se prudce zastavila a zaměřila k němu zrak, uviděla Zajeda, který nebyl o nic méně překvapený než ona. Jak na sebe vzájemně zírali, snažila se popadnout dech. Cítila těsnou podprsenku, zarývající se jí do kůže, a pod ošperkovaným opaskem palčivé stahy v břiše. Její důstojnost a rafinovaný ženský šarm byly tatam, připadala si nahá a směšná.

Přesto dozajista upoutala šejkovu pozornost. Upřel na ni zkoumavý pohled a pozvolna očima klouzal po jejím polonahém těle. Z toho krátkého běžeckého výkonu a současně návalu studu jí na těle vyskočily drobné krůpěje potu.

Věděla, že tohle je ten správný moment, jediná šance, kterou nesmí propást. Ale nemohla se sebrat, byla jako ochrnutá. Aby ne, vždyť vůbec nečekala, že se setká s někým takovým. Vysoký a po čertech krásný panovník seděl uvolněně na pozlaceném symbolu své moci, dlouhé, v kotnících překřížené nohy natažené před sebe. Na sobě měl tmavý oblek západního střihu v kombinaci s oslnivě bílou košili a trochu nakřivo uvázanou kravatou, která jeho eleganci dodávala sympatickou nedbalost. Nadia si všimla jeho rukou, vládcovsky spočívajících na opěradlech v podobě lvích hlav, což poněkud kontrastovalo s jeho vzezřením i nenucenou pózou.

Podívej se mu do očí, povzbuzovala se v duchu, *tím musíš začít.* Krátce se nadechla, zvedla bradu a připravila se na střet s jeho pohledem. *Zvládneš to, určitě to zvládneš.* A v momentě, kdy se odhodlala, zažila další šok. Hrdlo se jí sevřelo a nasbíraná odvaha hrozila zase ochabnout, protože to, co spatřila, nebyly kruté oči bezcitného tyrana, ale ještě něco

horšího: překrásné, tmavě čokoládové hluboké oči, klidné, jisté a vševidoucí. Takové, které lapí a nepustí, v nichž se člověk ztratí, ani neví jak.

Náhle zaregistrovala těžký dech strážce za sebou, jenže pozdě. Ucítila silný, bolestivý stisk jeho ruky na předloktí, z něhož se už nemohla vysmeknout.

„Promiňte, pane, tahle nám proklouzla."

Tahle? Jakým právem to o mně ten nevychovanec mluví? vzedmula se jí dotčeně hruď. Zlostně začala škubat rukou ve snaze vymanit se ze strážcova sevření, ale bezúspěšně. „Byla bych ráda, kdybyste dal ty své hrubé pracky ze mě pryč!" ohradila se.

Strážce na okamžik zaváhal. Nedůvěřivě se podíval na mladou ženu, která nepřestala lomcovat předloktím.

„Slyšel jste dámu," rozlehl se Zajedův hlas sálem. Vstal z trůnu a zastavil se na okraji stupínku. „Hned ji pusťte."

„Ano, pane," poslechl strážce. Ustoupil vzad a pokorně sklonil hlavu.

„A příště se snažte plnit mé příkazy civilizovaně. Pamatujte si, že žádnou brutalitu zde nestrpím."

„Rozkaz, Vaše Veličenstvo."

Nadia otočila hlavu a zpražila pokáraného strážce pohledem, zatímco si demonstrativně mnula od stisku zarudlé předloktí.

„Tak, mladá dámo," přenesl Zajed pozornost opět na Nadiu. „Povězte mi, jak se jmenujete?"

„Nadia," vyhrkla až příliš nahlas, což ji znovu uvedlo do rozpaků.

„Nuže, milá Nadio, bohužel vám musím sdělit, že jste vážila cestu zbytečně." Stál rozkročen před trůnem, ruce založené na prsou. Bylo jasné, kdo je tu pánem situace. „Víte, nemám ve zvyku vybírat si společnice tak, jak si možná myslíte, že si je vybírám. A proto se omlouvám za zklamání, které jsem vám přichystal."

Znělo to spíše jako odsudek než omluva.

„Ale Vaše Veličenstvo…," zvedla k němu Nadia své velké, dlouhými řasami lemované oči, několikrát rychle zamrkala a zase je sklopila ve víře, že to na Zajeda zabere. „Když už jsem tady, ráda bych vám něco předvedla." Nečekala na souhlas a zvolna, neochotně rozvlnila své boky. Pokoušela se přitom napodobit tanečnice, které doma ve vlastním paláci bavily jeho otce a bratra.

Zvedla paže nad hlavu, jak si to nacvičila ve svém pokoji před zrcadlem, a začala je spolu různě proplétat v uhrančivém rytmu. Ostych a pocit ponížení brzy odezněly. Postupně se více osmělovala, její tanec byl stále provokativnější. Spokojená sama se sebou se svůdně natřásala, náramky s řetízky na opasku chřestily a cinkaly.

„Poslyšte, mladá dámo," vstoupil do jejího představení Zajed. Nadia ale jako by ho nevnímala. Opustil proto stupínek a vykročil po mozaikové podlaze přímo k ní. Její tanec už postrádal všechnu zdrženlivost, smyslně kroužila břichem boky i pažemi v jednom hypnotickém víření, jemuž však podlehla jen ona sama.

Došel až těsně k Nadie a svrchu se na ni zahleděl. Tančit však nepřestala. Ladně mu šermovala rukama před tváří, oči na úrovni jeho široké hrudi. Vypadala jako v záchvatu horečky, který nemohla ovládnout, jen čekat, dokud sám nepřejde.

„Asi jsem se nevyjádřil dost jasně," řekl Zajed. Pohotově zachytil Nadiiny paže, vířící mu před očima, a pomalu je stáhl dolů k jejím bokům, aniž by uhnul pohledem ze zrudlé tváře, která k němu vzdorně vzhlížela. Konečně přestala tančit. Viděl, jak se jí teď zmocňuje obrovský stud, ale nenechal se obměkčit. Vzal neodbytnou svůdnici za ramena a jemně, přesto nekompromisně ji otočil ke dveřím. „Děkuji, ven se jde tudy."

Nadia pochopila, že nemá cenu se o nic dalšího pokoušet. Zamířila cupitavě ven na chodbu, doprovázená strážným, který si naštěstí už dával pozor, aby se jí ani prstem nedotkl.

Zajed se za ní díval a podle jejích svižných kroků soudil, že netouží po ničem jiném než rychle zmizet z paláce. Dlouhé černé kadeře se houpaly ze strany na stranu nad pěkně tvarovaným zadečkem, prosvítajícím pod tenkou látkou tanečního úboru. Byť se dál svůdně vlnil, zbytek těla se nesl v jakési vznešeně strnulé póze. Připadalo mu to zvláštní, když si uvědomil, že ještě před pár minutami ho bez zábran oblažovala tak smyslným vystoupením.

Každopádně bylo moc pěkné, musel uznat. A ona také. Její ušlechtile bledá pleť a tělo, jež vystavovala jako drahokam, ho přitahovaly víc, než si možná byl ochoten připustit. Za jiných okolností, třeba kdyby ji potkal v baru, by mu činilo největší potěšení se s ní seznámit, poznat ji doslova v každém ohledu. Tady a tímto způsobem ale opravdu ne. Snad měl po právu pověst sukničkáře, jenže svádět krásné ženy byla jedna věc, dívat se na ubohá stvoření, nahnaná před něj jako stádo dobytka na trhu, věc docela jiná. Nadia ovšem nepůsobila dojmem, že by se nechala jen tak zavřít do ohrady. Proč se někdo jako ona objevil zrovna tady, mu proto bylo záhadou.

Zajed se zamračil, svlékl si sako a přehodil si je přes rameno. Otočil se a rozhlédl se po okázale vyzdobené místnosti. *Co se to sakra stalo s mým životem?* zeptal se sám sebe. Ještě před několika měsíci rozšiřoval své obchodní portfolio, cestoval po světě a užíval si vzrušení z uzavírání mnohamiliardových obchodů, bohatství a komfortu, jež byly odměnou za úspěšnou práci.

Všechno se ale najednou změnilo, když jeho matka vyhlásila, že se vrací domů, do království Gazbíja.

A že on, Zajed, se stane novým šejkem Gazbíje namísto staršího bratra Azída. Byl to šok, a nejen pro něj. Rozhodnutí obrátilo život naruby oběma bratrům. Zajedovi zničehonic připadla role šejka, na niž se nikdy nepřipravoval, nikdy s ní nepočítal, natož aby po ní toužil. Zato Azíd, jemuž měla přináležet, a proto k ní byl od kolébky veden, se musel vyrovnat s tím, že panovníkem nikdy nebude.

Čerstvě korunovaný šejk Zajed Al Afzal, vládce pohádkově bohatého pouštního království, se hořce usmál a zavrtěl hlavou. Pokud už mu osud postavil do cesty trůn, hodlal vládnout po svém, což znamenalo provést řadu změn, a to velmi rychle. Aby už nemusel zažívat něco podobného jako dnes. *Harém, taková pitomost!* zavrčel znechuceně pro sebe.

Litoval, že o té hlouposti předvádět mu ženy jako zboží v obchodě nevěděl dřív, jinak by ji zarazil. Neměl ale šanci. Jeden z jeho poradců jej ve spěchu zavedl do trůnního sálu a oznámil mu, že za dveřmi čekají nejkrásnější ženy království, aby se ucházely o čest stát se jeho společnicemi. Ani se nenadál a před jeho zrakem začaly defilovat krásky v barevných závojích, které po něm blýskaly očima a ukazovaly to nejlepší ze svého tanečního umění. Chvíli na ně zkoprněle zíral, než se vzpamatoval a zvýšeným hlasem ostře nařídil, ať odejdou. Okamžitě přiběhli strážci a odvedli vylekané tanečnice pryč. Musely si myslet, že na trůn usedl skutečný despota, připravený nastolit v království hrůzovládu. V duchu se jim pak za svůj výbuch hněvu omlouval. Nezlobil se na ně, ani na své poradce, nýbrž na sebe a absurdní situaci, v níž se ocitl.

Ale ta poslední mladá žena, Nadia, ta se nebála. Její rozlučkový pohled, který na něj vrhla na odchodu přes rameno, byl směsí tajemnosti, vyzývavosti a dotčené pýchy. Náhle se přistihl, že se snaží vybavit si barvu jejích očí. Tmavě modré? Fialové?

Trhl sebou, otočil se na podpatku a rázně vykročil ze sálu. *Proč zatraceně plýtvám časem na tyhle věci*, rozčiloval se v duchu. Jako by neměl spoustu důležitějších věcí na práci.

Nadiino tancem rozehřáté tělo ovanul chladný večerní vítr. Bezděčně se roztřásla. Obrovitý strážce ji beze slova vyvedl za bránu, kterou pak za ní pečlivě zamkl. Dívala se, jak se pomalým krokem vrací ke dlouhým schodům, vedoucím ke vchodu, kde se opět postaví a bude si dávat dobrý pozor, aby tentokrát nikdo neproklouzl dovnitř.

A co teď? zadumala se. Nezbývalo než vymyslet nový plán, co jiného. S jistotou věděla, že se nevzdá. Ne potom, co se dostala do paláce a setkala se tváří v tvář se Zajedem Al Afzalem. I když o setkání v pravém smyslu slova tak docela mluvit nemohla. Výraz znechucení, s nímž přerušil její malé vystoupení a vykázal ji ze sálu, ji pořád hryzal hluboko v těle. Toho pocitu uražené důstojnosti se musela zbavit.

Ovšem kromě něj v ní ten hrozivý Zajed zanechal ještě jeden dojem, jehož by se v jeho případě nenadála. Jistě, byl vysoký, statný a jednoznačně dominantní – to bylo patrné na první pohled. Ale vyzařovalo z něj určitě něco víc: jakási nenápadná inteligence, kultivovanost a světaznalost, jež ve spojení s nesmírně přitažlivým zevnějškem vytvářely vraažednou kombinaci. Nikoho takového zatím nepotkala, tím si mohla být jistá. A také věděla, že v ní probudil emoce, o jakých dosud neměla tušení a na které teď vůbec nechtěla myslet.

Zkřížila ruce na prsou a začala si mnout odhalená ramena. Přitom si prohlížela rozlehlý palác, od něhož ji tak nepěkně oddělovala mříž vysoké brány. Byl ztělesněním přemrštěné okázalosti, svítící na pozadí večerního nebe. Řady oken, sloupořadí a modrá kopule s nasvíceným půlměsícem ve středu působily

v poušti jako nepatřičné zjevení, jako nějaký obrovský jantarový létající talíř, který tu zničehonic přistál.

Palácový život nebyl pro Nadiu žádnou neznámou, po pravdě jiný život ani nepoznala. Princezna Nadia Amání z Harítu, jak znělo celé její jméno a titul, strávila celých svých dvacet osm let v paláci království Harít, uvězněná za zlatou mříží, spoutaná středověkým dvorským protokolem a tradicí, kterou důsledně dodržoval její otec a bratr. Svou představu o honosnosti ale musela změnit, protože palác, v němž vyrostla, byl ve srovnání s velkolepým Zajedovým sídlem jen skromným příbytkem. Gazbíjský palác vskutku nenechával nikoho na pochybách, jak bohaté a mocné Zajedovo království je.

Život v paláci Nadiu lecčemu naučil, mimo jiné třeba tomu, že nehledě na množství bran a stráží vždy existuje způsob, jak se dostat dovnitř. Stačilo ho jen objevit. Vydala se proto od brány cestou kolem zdi, když si náhle všimla pohybu v jednom z oken ve čtvrtém podlaží. Ustoupila do stínu, přestože v nastalé tmě ji z paláce stejně nikdo nemohl vidět, a sledovala francouzské okno, jehož poloviny se otevřela dokořán. Vzápětí rozpoznala šejkovu siluetu, rámovanou světlem místnosti za ním. *Že by Zajedovo soukromé křídlo?* napadlo Nadiu a hned pojala plán. V duchu napočítala jedno, dvě, tři, čtyři okna od středového portiku. Srdce se jí znovu rozbušilo, když si jejich umístění vrývala do paměti. Nebylo divu, vždyť si usmyslela provést nejodvážnější a zároveň nejšílenější kousek svého dosavadního života. Nejdřív ale musela nějak proklouznout dovnitř.

Zajed se opíral o zábradlí balkonu své ložnice a zhluboka vdechoval sladce provoněný večerní vzduch. Před jeho očima se rozkládalo království, *jeho* království, připomínající odsud z paláce mihotavě blýskavou mozaiku. K nebi z něj čněly nedávno

dokončené věže mrakodrapů, monumenty ze skla a oceli, posouvající zase o kus dál hranice snů architektů a stavitelů. Naopak Azídovým snem, který jejich stavbu inicioval, bylo zařadit Gazbíji nejen mezi velké středovýchodní, ale i světové hráče. *Avšak za jakou cenu?* říkal si Zajed. Znal svého bratra, byl bezohledný a ke všemu odhodlaný. Obával se, že kdyby usedl na trůn místo něj, nic by ho nezastavilo ve snaze učinit z Gazbíje velmoc.

A právě Azídovy stále rostoucí ambice přiměly jejich matku, aby na smrtelné posteli porušila slib mlčení a vyvolala sled událostí, jenž Zajeda dovedl až sem.

Nad konstantním hlukem města se začal vznášet zpěv muezzinů, svolávajících k modlitbě z desítek minaretů, rozesetých po městě. Výškou se sice s novými mrakodrapy ani zdaleka nemohly rovnat, přesto hlavně ony neodmyslitelně patřily k obrysu města.

Zajed se narovnal, otočil se zády k městu a vrátil se do ložnice. V jeho případě byl čas na sprchu, měl za sebou opravdu dlouhý den.

Azán, svolávání ke společné modlitbě, byl přesně ten okamžik, na nějž Nadia čekala. Vykročila podél zdi a došla k zadní bráně. K její zlosti ale nepředstavovala o nic menší překážku než ta přední – byla stejně vysoká a nepřekonatelná. Naštvaně cosi zamumlala, když si všimla skupinky mladíků v dlouhých bílých džalabíjích, běžících směrem k ní. Ustoupila trochu vzad, skrčila se a sledovala, jak jeden z nich vyťukává kód elektronického zámku. Za moment se brána otevřela a povykující mladíci se vrhnuli dovnitř. Využila šance a mrštně proklouzla za nimi, než se vrata zase tiše zavřela.

Se srdcem až v krku se plížila mezi udržovanými trávníky, řadami palem a kolem fontán, vyplňujících rovnoměrně prostranné nádvoří, dokud se na sto

metrů nepřiblížila k palácové kuchyni. Za kmenem jednoho granátovníku si přidřepla, aby nabrala dech a rozmyslela se, co dál.

Vtom k ní dolehl čísi mužský hlas. Vyklonila se do strany a spatřila strážce před vchodem do kuchyně, jak hlasitě mluví do telefonu. Dveře byly otevřené, stačilo jen nějak odvést jeho pozornost. Vzpomněla si na klasický trik z dobrodružných filmů, které od dětství ustavičně hltala. Zašátrala rukou kolem sebe, až nahmatala velké těžké jablko. Potěžkala je v ruce a spokojeně přikývla, načež si ze zápěstí stáhla náramky, aby jí při házení nepřekážely. Vstala, zamířila a vší silou mrštila jablko do prostoru před sebou. Výsledek hodu byl lepší, než čekala. Těžký plod totiž šťastnou náhodou dopadl na kapotu černé limuzíny, které si zatím nevšimla, a spustil její ječivý alarm. Strážný okamžitě nechal telefonování a běžel zjistit, co se stalo. Nadia nemarnila ani vteřinu. Rozběhla se k otevřeným dveřím a za chvíli byla uvnitř.

Povzbuzena prvním úspěchem se v kuchyni rychle rozhlédla a zjistila, že je v ní docela sama. Opatrně pokračovala dál, procházela místnostmi, až se dostala na služební schodiště. Jakoby zachvácená panikou z toho, že dělá něco velmi nebezpečného, po něm rychle vyběhla do prvního, druhého, třetího a nakonec čtvrtého patra.

Tam se na moment zastavila a v předklonu několikrát zalapala po dechu. Déle se ale zdržovat nedokázala, adrenalin ji hnal dál. Nakoukla do dlouhé chodby – zdála se být liduprázdná. V uších jí hučelo a srdce tlouklo jako buchar do kovadliny. Zvedla ruce ke spánkům, aby se lépe soustředila a správně zorientovala v prostoru. Představila si čtyři okna vedle portiku, to znamenalo, že musela na konec chodby, pak doleva a odpočítat dveře…

Když stanula u cílových dveří, pořádně se vydýchala, než položila ruku na kulovou kliku. Jestli

počítala dobře, byla na prahu Zajedovy ložnice. Opatrně, velmi opatrně začala těžkou mosaznou klikou otáčet. Uvědomovala si, že teď už není cesty zpět. Ať ji za dveřmi čekalo cokoli, věděla, že v jejím životě už nic nebude jako dřív.

Zajed stál v koupelně a beze spěchu se utíral, když vedle zaslechl šramot. Ztuhl jako vosk a naslouchal. Byl si jist, že v ložnici někdo je. Chvíli špicoval uši, ale žádný další zvuk nezaregistroval.

Přesto mu šestý smysl napovídal, že se nemýlí, že tu není sám. *Zamknul jsem dveře?* zkusil si vzpomenout. Ne, ovšemže nezamkl. Navzdory varování poradců, že ve své nové roli musí v prvé řadě dbát na vlastní bezpečnost, se mu prostě nechtělo měnit dosavadní zvyky. *Kdo v civilizovaném světě se zamyká na noc v ložnici?* pomyslel si. Tedy pokud by si nepřál být rušen v jisté chvíli, to by pak samozřejmě byla jiná…

Teď si ale přál, aby byl býval své poradce poslechl. Zapátral kolem sebe po nějaké zbrani, po čemkoli, s čím by se vetřelci postavil, jenže nic neobjevil. Lahvičkou sprchového gelu a koupelovou houbou by mu sotva ublížil. Jediné, co mohl použít, byly vlastní svaly a důvtip. Síla mu nescházela a věděl, jak odzbrojit útočníka, zvlášť pokud měl na své straně moment překvapení. Věřil si, i kdyby jich proti němu stálo víc a byli ozbrojeni.

Opásal se ručníkem, bojovně se přikrčil a co nejtišeji vykročil vpřed…

Nadia opatrně našlapovala, ani nedýchala. Zadržovala vzduch v plicích a bála se jej byť jen maličko odfouknout. Přímo před ní stála obrovská vyvýšená postel, nad ní visel těžký pozlacený lustr s třásněmi.

Je vůbec tady? napadlo Nadiu. Připlížila se tiše k posteli a odhrnula část přikrývky. Byla prázdná.

Musí být v koupelně, uvažovala. Už to napětí nevydržela a vydechla. Ale nemusela se na sebe zlobit, beztak došla do cíle, splnila poslední část svého pečlivě připraveného plánu. Vyklouzla ze sandálů a co nejtišeji se vyšplhala na postel. Položila se na saténové přikrývky, spočinula hlavou na polštáři a pokusila se zaujmout nějakou svůdnou pózu. Pak přimhouřila víčka a čekala na svůj osud.

Netrvalo dlouho a její uši zachytily zvuk, podobný zvířecímu vrčení. Zašilhala směrem, odkud přicházelo. Ale dřív, než stačila zareagovat, zaleskla se nad ní nahá svalnatá hruď a zamíhaly paže. V následujícím okamžiku si uvědomila, že se nemůže pohnout, jelikož na ni skočil a k posteli svou vahou bleskurychle přibil velký polonahý chlap.

DRUHÁ KAPITOLA

„Kdo jste a co tu chcete?“ vyštěkl Zajed na Nadiu, jejíž tvář, zčásti stíněná kadeřemi černých vlasů, se bezděčně stočila na stranu.

Neodpověděla. Nikoli snad z hrdého vzdoru, ale protože kvůli šoku jednoduše nemohla mluvit, nemohla dýchat. Seděl obkročmo na ní a pevně jí držel ruce nad hlavou, byla v pasti. Pochopila, že neunikne, a tak pomalu začala vracet hlavu zpět a doufala, že až Zajed rozpozná její tvář, pustí ji, aby mohla všechno vysvětlit. Ačkoli vůbec netušila jak.

Jenže to, co zakrátko uviděla, rázem ukončilo její naivní představy. Zajedovy tmavě čokoládové oči na ni hleděly z bezprostřední blízkosti a bojovně žhnuly. Jeho výhrůžný výraz ve tváři, zatnutá čelist pod krátce zastřiženou bradkou, temné husté obočí a pevně semknuté rty Nadie říkaly, že se ocitla ve velkých potížích. *A teď mě zabije!* napadlo ji. *Umřu, zavražděná v cizí posteli. Rozseká mě na kousíčky a nakrmí se mnou palácové sokoly!*

„To jsem přece já,“ hlesla ustrašeně, oči doširoka rozevřené. „Nadia.“ Zavrtěla sebou ve snaze uvolnit aspoň část uvězněného těla, ale každý pohyb jen zesílil kontakt mezi nimi, a tak toho hned nechala. Dole v podbřišku, kde se jejich těla dotýkala nejvíce, cítila podivné mravenčení a drobné svíravé křeče. Ten pocit neznala a připisovala jej strachu, který ji zaplavil.

„Vím moc dobře, kdo jste," ovanul Nadiin obličej Zajedův horký dech. „Ale co vůbec netuším, je, proč sakra ležíte v mé posteli." Ještě pevněji sevřel její zápěstí a hněvivě zahučel: „No tak, povíte mi to?"

„Vaše Veličenstvo," vykoktala zajíkavě, zatímco svýma velkýma fialovýma očima mrkala na rozezleného věznitele. Věděla, že s ní bude zle, pokud se z toho nějak šikovně nevymluví. „Můžu vás ujistit, že žádné nebezpečí vám ode mě nehrozí," řekla poddajně. „Jen jsem měla nepřekonatelnou touhu vás zase vidět."

„Jistě, to byl určitě ten důvod," ušklíbl se ironicky Zajed a posunul se tělem trochu výš, což v Nadie znovu divoce rozproudilo krev. „Zkuste mi říct něco lepšího. Třeba pro koho pracujete a co jste měla za úkol, hm?"

„Nepracuju pro nikoho, opravdu. Přišla jsem o své vůli a úplně sama."

„Nevěřím vám," zakroutil hlavou Zajed. „Máte odvést pozornost, že? Zabavit mě, dokud se vaši komplicové nepřiplíží zezadu a nepodříznou mi krk." Po těch slovech se zčásti napřímil a ohlédl za sebe, jako kdyby skutečně počítal s tím, že spatří nějaké zakuklence s blyštivými noži v rukou. Když nikoho nezahlédl, nalehl širokou hrudí zpět na Nadiina ňadra.

„Ne, vůbec ne, přísahám!" odvětila skoro plačtivě. „Věřte mi!"

„Nebo přišli za mým otcem? Je to tak? Nedivil bych se, má mnoho nepřátel."

„Jsem tu sama, žádné komplice nemám, musíte mi věřit! Nechci nikoho podříznout, to je nesmysl!" drmolila přerývaně Nadia.

Zajed na ni chvíli upřeně hleděl. Zdálo se, že přemýšlí, jestli mluví pravdu. Směs vůně sprchového gelu a probuzených feromonů, jež z něj spolu s tělesným

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Noc v poušti**.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.